בס"ד

העלון טעון גניזה
עלון מס' 568
שבת פר' אמור
שנת תשפ"א

תפארת עזן

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

מטעמים לשולחן

ובת איש כהן כי תחל לזנות (כא, ט)

הירידה של "כי תחל..." איננה נובעת מאידאלים, אף אם במבט ראשון נראה שאיזשהו אידאל מוביל את המהלך. הספור שלפנינו, אשר ספרו הרב **יחיאל יעקובסון שליט"א** (הובא בספר "ימי עיון להורים ומחנכים" של הרב נפתלי גרינבוים) ממחיש זאת: בחור הלומד בישיבה מן החשובות שבעולם הישיבות, הודיע יום אחד לחבריו בישיבה ש'נמאס לו' והוא הולך לקבוץ. "נמאס לי"-כך הוא התבטא-"להיות בחור ישיבה מצומצם ופרימיטיבי. ברצוני להרחיב את האופקים, להעמיק את הדעת ולהיות מעורה בתרבות, כאן ועכשיו!-לא פחות ולא יותר! בישיבה נוצר רעש, זעזוע נורא. הישיבה היתה כמרקחה, בחורים התבלבלו. ראש הישיבה הגיע אלי מבוהל וביקש עזרה דחופה. שלחנו את אחד הפעילים שלנו לקיבוץ כשהוא מחופש לתיר אמריקאי. הוא לא ידע הרבה אנגלית, אבל את המילה 'תמונות' באנגלית הוא ידע לומר. צידנו אותו במצלמה בגודל של תותח קטן, כמובן קבלוהו שם בסבר פנים יפות. הוא הסתובב ברחבי הקיבוץ וצלם, עד שהגיע למיודענו הבחור. גם הוא שמח מאד לעזור לו ["הסבר פניך לתייר"] והניח לו לצלמו כשהוא מחבק עגל, ולאחר מכן תמונה נוספת בה הוא נראה מנקה את הרפש של הפרות ברפת...כשחזר הפעיל, לקחנו את התמונות, הגדלנו אותן, ולידן הוספנו ציתובים בעיצוב גרפי אומנותי, שכללו ציטוטים מ'פניני חכמתו' של מיודענו הבחור, כגון: "להרחיב אופקים","להעמיק את הדעת" ו"להיות מעורה בתרבות הישראלית כאן ועכשיו"...את כל 'היצירה האומנותית' הזו תלינו בחדר האוכל של הישיבה, וכך הפכנו להם את אמצע החורף לחגיגת פורים...אחד מחבריו של הבחור הסורר, שכנראה רצה 'לשתף' אותו ב'שמחה' שהיתה בישיבה, התקשר אליו לקבוץ וספר לו מה היה, ומשום מה גם גילה לו שאנחנו עשינו זאת. [דב שהכעיס אותי מאד] הבחור לא התעצל, בדרך כלשהי השיג את מספר הטלפון שלי, ואז הוא התקשר אלי, ודרך הטלפון התחיל לצעוק עלי:"איך אתה לא מתביש?איזו מן דרך היא לא לדחות אבן אחר הנופל! האם כך רוצ אתה להחזיר אנשים בתשובה?!" ועד כהנה וכהנה טענות ומענות. אמרתי לו:"אל תצעק עלי, ואל תאים עלי בטלפון. אם יש לך טענות נגדי, בא למשרדי והעמד אותן מולי. אם ארגיש שאני מחויב לענות לך-אענה לך". תארתי לעצמי שהוא יבוא-והוא אכן בא.קבלתי אותו במשרדי, ושוב הוא התחיל לתקוף אותי ולנזוף בי."רגע אחד", עצרתי אותו משטף דבורו. "הנך מדבר אלי כעת בשתי שפות-חילונית וחרדית: מצד אחד הסברת לי ש'לכל אחד יש זכות לחיות את החיים שלו כפי ראות עיניו', וש'לכל אחד יש את האמת שלו' וכו', ומאידך גיסא אתה צועק עלי שאינני 'דוחה אבן אחר הנופל'. ובכן, אני יודע לדבר בשתי השפות, גם החרדית וגם החילונית, אך אינני מסוגל לשמוע את ה'סלט' הזה של ערבוב שתי השפות יחד. עליך לבחור: או בנוסח חרדי או בנוסח חילוני, לא תערובת! ובכן, באיזו תשובה אתה בוחר?" הוא כמובן רצה לצעוד על קרקע בטוחה, לכן אמר:"טו! לפי 'השקפה חילונית'[יש כזה דבר] איך אינך מתביש לעשות מה שעשית?" "ובכן", עניתי לו, "כדי להסביר לך למה מבחינת מה שאתה קורא 'ההשקפה החילונית', המעשה שעשיתי הינו מעשה מוסרי, אצטרך לעמול קשה. כידוע, עולם המוסר החילוני הינו עמוק, רחב ועשיר בהגות ומחשבה. במשך דורות עמלו גדולי המוסר החילוניים למצא את האמת, את הצדק ואת היושר, ואיך אני, הקטן, אוכל בבת אחת לתמצת את כל עומק עושר החכמה הזו. אם כן, אינני מקיף ממש את הכל, אבל אחרי מאמץ אינטלקטואלי יוצא דופן, אם ארצה לנסח באופן מוסרי חילוני למה עשיתי מה שעשיתי, תמצית התשובה היא: עשיתי זאת כי **בא לי**!!! "מה?!" הוא קפץ ממקומו. "בא לי!! בא לי לעשות - אז עשיתי!" "וכי זה נמוק?" "כן, זהו, אכן, נמוק כבד משקל!זוהי תמצית חכמת המוסר החילוני!""מהיכן למדת זאת?" "ממך! אתה הית המורה שלי! "מה?!" ואז פתחתי והסברתי לו:"יש לך אב ואם אשר גדלו אותך במסירות אין קץ, וותרו על הרבה מהנאות העולם למענך. אין ספק שהם אינם מושלמים, אבל אתה הרי מודה שהם רצו רק את טובתך. מדוע פגעת בהם כל כך אנושות?! יכולת לטוס לחוץ לארץ, לחיות שם כבהמה, ויחד עם זאת לתת להוריך הרגשה טובה, שימותו בשלום ובשלוה, ולא להורידם ביגון שאולה בדמי ימיהם! "ושני אחיך הקטנים- גם הם כבר שבועיים בבית! לא יכולים לדרוך ב'חדר' כי כל החברים צוחקים עליהם! מה הם עשו לך?! "התשובה לכל השאלות הללו אחת היא:עוללת את כל הרע הזה-כי 'בא לך'!...ואם אתה רומס את כל העולם כי בא לך, מדוע לי יהיה אסור לעשות מעשה אחד שבא לי?!"...הדברים השפיעו עליו. אותות התרגשות נכרו בו והדמעות כבר עמדו בעיניו, ואז, מהר לפני שיתמוטט, התפרץ ואמר:"טוב טוב! אינני רוצה לשמוע יותר. כעת אמור לי את ההסבר למעשיך לפי ההשקפה החרדית!" אמרתי לו:"לפי ההשקפה החרדית-כלומר לפי האמת, הרי שנינו יודעים שזו האמת למרות כל הדברים הנמלצים שלך-היית צריך עכשיו לכרוע ברך אפים ארצה, להרטיב את הרצפה בדמעות, ולהתחנן שאואיל בטובי להרשות לך לנשק סוליות נעלי...""אה! מה פתאום?!" "אני אסביר לך", אמרתי. "אתה הרי יודע שאת המסלול שאתה התחלת לצעוד בו, אני מכיר יותר טוב ממך. הבה ואספר לך מה יקרה לך: שנה, שנתים, מקסימום שלוש, אתה אחוז בולמוס תאוה.

המשך בעמ' האחורי

זמני שבת
פרשת אמור

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	5.52	6.44	7.58	8.37
תל אביב	5.54	7.01	8.00	8.35
חיפה	5.55	6.51	8.01	8.35
באר שבע	5.53	6.59	7.59	8.33

הפטרה: "והכהנים והלויים" - ל"ד לעומר

ההלכה השבועית

הלכות ספירת העומר

א. אם חל ל"ג בעומר בערב שבת, מותר גם לבני ספרד להסתפר בל"ג לעומר מפני כבוד השבת. ואם יש לו סיבה כל שהיא המונעת אותו מלהסתפר בערב שבת ביום, מותר להסתפר בליל שישי לכבוד שבת. וכן מותר לערוך נישואין לחתן שלא קיים מצות פריה ורביה, בליל ששי שהוא ל"ג לעומר.

ב. מי שנזדמן לו להכנס לדירה חדשה בימי הספירה, מותר לו להכנס ולדור בתוכה. ואין להקפיד לדחות כניסתו עד אחר ל"ג לעומר. וכן רשאי לסייד ולצבוע הדירה, או לעשות טפטים לנוי בימי הספירה, בטרם יכנס עם משפחתו לדירה. ויכול לעשות סעודה של חנוכת הבית בימי הספירה, ויאמרו שם דברי תורה , והלימוד של חנוכת הבית, שאז הוא סעודת מצוה, וכל שכן בארץ ישראל שהיא מצוה מצד עצמה.

ג. נהגו מקצת נשים להמנע בימי הספירה מעשיית מלאכה, כגון סריגה ותפירה וכיוצא בזה, משקיעת החמה ואילך, לאות אבל על תלמידי רבי עקיבא. ויש אומרים שאין לאסור להן אלא עד אחר ספירת העומר. ונשים שנהגו לסרוג או לארוג או לתפור בזמנים אלו אין למחות בהן, כי אין בזה חיוב כלל רק מנהג בעלמא. ומי שלא נהג לא נהג. ומכל מקום, אין להחמיר על נשים המתפרנסות ממלאכת סריגה ותפירה וכיו"ב.

חזון עובדיה

סיפור השבוע

שלום אדון לוי. הרשה לי לומר בצנעה רבה, כמי שמכיר היטב את סיפוריך החשובים, שיש באמתחתי סיפור מיוחד במינו, כזה שעוד לא כתבת ולא ראה עדיין אור, אך מאחר ובציקלונך האישי ישנם אוצרות של טיוטות סיפורים שהגיעו ומגיעים לשולחנך, אני קצת חושש שהעלילה הקצרה שאגיש לך, עלולה להעלם לה במצולות ולהישכח, וזה מבחינתי חבל, חבל, חבל. אולי ראוי להתחיל במושג מאד שחוק וידוע, שהדרשנים נוהגים לפאר בו את החתנים הצעירים, רבני השכונות נוהגים לעטר בו את הבעלבתים החביבים של דף היומי, והמלמדים עוטפים בו תלתליהם של בני התשחורת. "אהבת תורה". "פלוני החתן" טוען הדרשן "הוא בעל אהבת תורה אמיתית, מנצל זמנו היטב, וכל רגע פנוי בתור לרופא או באוטובוס הוא מעיין במשנה ברורה או בספרי הלכה". המשפטים הללו, אדון לוי נאמרים באינספור וריאציות, כשצריך וכשלא צריך, יש מאמינים להם ויש שלא מאמינים להם. לגופו של ענין, בוא נסכים ש"אהבת תורה" אמיתית מצויה במתי מעט, צדיקים, ביישנים, את צנועים חוכמה. כאלה שלא מתבלבלים ומעלימים עצמם משל היא אוויר ותו לא. להבדיל מיליון הבדלות, אנו בחברה החרדית מודעים היטב להתמכרות האיומה והנוראה בציבור הלא חרדי לנגע האינטרנטי, וכבר שמעתי על "אוהבי גלישה" אשר מסוגלים רחמנא ליצלן לגלוש 20 שעות ביממה (!!!), לא לישון, לא לאכול ולרדוף אחרי ההבל והריק באתרים, ובמה שביניהם. הם מאבדים קשר עם סביבתם, עם משפחתם, שלא לדבר על התכחשות לתורה ולחיוביה, הם צמאים וכמהים לעוד מבט מרגש על פני מסך צבעוני מרצד, והם אוהבים אותו, השם ירחם, עד כלות נפשם. ולהבדיל בין הטמא לטהור, כמה אנשים אוהבי תורה אמיתיים, שלא נוטשים את הגמרא אנחנו מכירים? גיבור סיפורנו הוא אברך כבן חמישים, אב לתשעה ילדים אשר מאז עומדו על דעתו עוסק בתורה יומם ולילה. כל היום שלו היה סדר אחד ארוך עד לאפיסת כוחות, ושינה על הסטנדר. כפשוטו. היה מי שסיפר עליו, שהוא אימץ לעצמו חלק מסדריו של שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א, מה שמלמד אותנו שהוא סיים ש"ס בבלי פעם בשנה, גם ש"ס ירושלמי. בקיאותו במדרשים מופלאה ביותר וגם בתנ"ך יש לו יד ורגל. כן, הוא בוגר ישיבות קדושות, ולאחר שהקים בית, הוסכם בינו לבין רעייתו על חלוקת עבודה ברורה. 'אני אלמד תורה במסירות נפש, לא מאבד דקה, כשתצטרכי אותי למשימה כזו או אחרת אני מבטיח לך שבהלוך וגם בחזור אשנן את תלמודי, כך שביטול תורה יהיה הדבר האחרון שידבוק בי'. העזר נגדו השיבה באותה נימה: 'אני אטפח את הבית והילדים ואשתדל לפרנס. הנני מקבלת על עצמי שלא להטריד אותך, לא להפריע לך, אלא לתת לך אקלים רוחני הכי נוח שיש כדי שלא תתבטל דקה של תורה'. דומני שיהיו כמה קוראים שיגחכו ויצקצקו, שגיבורי סיפור שכזה נטועים להם באיזה עיירה חסידית או ליטאית בליטא או בפולין שלפני 220 שנה. לא ולא! הזוג הזה חי וקיים ונושם ומתפקד כאן, בזמננו, באזורנו, והבית שלהם על קירותיו ורהיטיו נושם תורה. ממש להתקנא. ברשותך, ראוי להזכיר כי חז"ל מלמדים אותנו, כי לוחות ושברי לוחות מונחים בארון, ללמדנו כי גם לוח שבור, לכאורה אין חפץ בו, הוא מקודש וחשוב, ויש לנהוג כבוד כמו בלוחות השלמים. למה? כי על אף שנשבר, שורש הקדושה לא פג ממנו, ועדיין הוא ראוי לכבוד ותפארת לא פחות מהלוחות שלצידו. ומי הם הלוחות השבורים? זקן ששכח תלמודו... כן תלמיד חכם שהבריק וזהר, ופיו הפיק מרגליות של הלכה ומוסר, ולשונו החריפה פילפלה בסוגיות הש"ס ושחתה בגאון על פני הגלים השוצפים של ים התלמוד, ועכשיו הוא שבור, וריק, ועזוב מן החוכמה.... צריך לנהוג בו כבוד, צריך להניחו בארון הקודש, כשווה בין שווים. בצהרי היום, בעודו שקוד על הגמרא, חש האברך שלנו ברע, והתמוטט על הסטנדר, פניו החווירו, נשימתו כבדה, וגופו התמלא זיעה. הבהלה היתה גדולה, הוזעק אמבולנס של מד"א ואיש "הצלה" שהקדים לבוא עשה בו פעולות החייאה במלוא המרץ. ידידיו האברכים הנסערים אחזו ספרי תהילים והתפללו לרפואתו. הוא הובהל בזריזות למחלקה המתאימה, שם איבחן הפרופסור, כי האיש היקר עבר שבץ מוחי חמור ביותר. אחרי שבוע ימים כשהוא שוכב מחוסר הכרה, מחובר למכשירי החייאה ומזון דרך הווריד, לחשו הרופאים ובראשם הפרופסור הדגול- למי שרצה לשמוע, שהנ"ל "צמח", וסיכוייו לשוב להכרה קלושים ביותר. על-פי אמות המידה הפיסיולוגיות האנטומיות, כך טענו המומחים, לא יתכן שהגוף ישחזר את המערכות המוחיות שקרסו. תכל'ס אחרי שבועיים הוא התעורר, פקח עין אחת, אחרי כמה שעות עוד עין, הצבע הסמוק חזר אט אט לפניו, והוא ניסה לדבר. הרופאים השתתקו, הפרופסור הפסימי נעלם לכמה ימים מהמחלקה, ויודעי דבר סיפרו, שהוא חש מבוכה עצומה להסביר את עצמו בפני הרעיה והילדים. לא נורא, העיקר הסוף טוב, ליתר דיוק כמעט טוב. אחרי שלושה חודשי שיקום שעסקו בעיקר בהשבת יכולת הדיבור שלו, שוחרר האברך לביתו בריא ושלם. גופו חזר לתיפקוד מלא, דיבורו היה חלק ומתגלגל, ונדמה היה שהעסקים כרגיל. מרוגש כולו לוהט מאהבת תורה ביום הראשון לשיבתו לכולל האברכים, הוא פתח גמרא, וניסה לקרוא ולעיין. אך שוד ושבר, אברכנו גילה לתדהמתו שכל הידע התורני שלו נ-ע-ל-ם כ-ל-א ה-י-ה!!! כן, הוא ידע לקרוא, אבל לא הבין מילה, כאילו חשכה-עלטה נוראה תקעה יתד במוחו, וקברה תחת כנפיה את הש"ס על סוגיותיו המאירות. הוא לא יודע מה טמא, מה טהור, מה אסור, מה מותר, שלא לדבר שלא זכר מה פירוש המילה "מיתיבי", או הוא "מפרק לה". גם המשניות- הלכאורה פשוטות- הפכו למחסום בלתי עביר... כאילו שהוא קורא סינית. שברי לוחות ממש. הוא פרץ בבכי, והסביר רועד כולו, שכל מה שידע, פרח ונעלם לו, המשקל המידעי שלו, שקול לידיעות של תינוק של בית רבן במכינה א', אולי ב'. אחרי שנרגע, הסביר לחבריו "היום נולדתי מחדש, אני כמו תינוק בן יומו, אבל כולי בוער מתשוקה לדעת תורה. אני מקבל עלי בשמחה ללמוד הכל מהתחלה. הנני המום מן העובדה הזו, אך מאחר והכל רצון השי"ת, הריני מקבל עלי את הדין באהבה". אדון לוי שים לב, השעה היתה 9.15 בבוקר, ב-9.16 החליטו האברכים לקיים משמרות לימוד עם ידידם ששכח תלמודו, מן הבוקר, עד שעות הלילה המאוחרות. המשימה: לעזור לו לסיים ש"ס, לקוממו על רגליו התורניות ולרוממו, עד כי אם ירצה השם, יאירו לו משמים את מה שטבע במצולות ים השכחה. בשעה 9.30 בבוקר התיישב מולו האברך היקר שנטל עליו ללמדו את המשנה הראשונה שבמסכת הראשונה "ברכות". ושים לב, פחות או יותר כיצד התנהל הלימוד. "מאימתי קוראים את שמע בערבית?". "מה הפירוש מאימתי?" - מתי מתחיל זמן קריאת שמע. "וקריאת שמע מה זה"? - מצווה לומר "שמע ישראל", שחרית וערבית, ולקבל עול מלכות שמים. "ערבית" מה פירוש המילה? - בערב. "והכהנים מה תפקידם?" - יש מקדש בירושלים ובו משמרות כהנים ולויים... הכהנים עוסקים בקורבנות, בקדשים, הלויים שוערים ומשוררים. "מה זה שוערים?" וכו' וכו'. האברך שהאפיל בחכמתו על רבים וטובים, שאל שאלות של ילד בן ארבע... בסקרנות לוהטת ובתשוקה לידע, עוד מילה, עוד משמעות, "עד שיעלה השחר". ובעודו משנן את מילות המשנה, ולועס לעצמו את משמעותן, ופה ושם גם שוכח, ושוב חוזר על מה ששכח, ולא מרפה, עיניו דומעות, מאושר, לא מעצב, מיד תבין מדוע. בשעה חמש אחרי צהריים, פונה האברך ששכח את משנתו ותלמודו לחברותא שלו ומבקש: "שמונה שעות אנו שוקדים על המשנה הזו, עכשיו אחזור עליה בפניך עם ההסברים ששמעתי ממך, ואנא, תאשר לי אם הבנתי". אט אט, כמונה מעות, הוא קורא את המשנה ומסבירה "הקטר חלבים ואיברים מצוותן עד שיעלה עמוד השחר". אחרי רבע שעה, הוא שואל בעיניים מסוקרנות "נו, איך הבנתי?". "הבנת מצוין, לא שכחת שום עניין, הפלא ופלא, אתה שולט היטב במשנה" השיב החברותא. וכאן אדון לוי מגיע סיפורנו לקיצו. מיד כששמע אברכנו היקר שהוא שולט היטב במשנה, הוא קם על רגליו ופרץ בריקוד סוער, מכרכר ומפזז כמו דוד המלך סמוך לארון הקודש שעלה מארץ פלישתים. "אשרינו, מה טוב חלקינו, ומה נעים גורלנו.. זכיתי, זכיתי לדעת משנה, אני יודע משנה, אני מבין משנה ראשונה במסכת ברכות" הוא שר ופניו מאירות כירח במלואו, אנחנו מביטים בו המומים, ומצטרפים אליו, ועושים מעגל גדול, של שמחת תורה בעיצומה "חברנו יודע משנה במסכת ברכות איזה אושר". אחרי שכולם התעייפו והתיישבו, הוא המשיך לרקוד ולשיר, יהודי בן חמישים, שיודע משנה... אחת. הבטתי בו מרוגש וחושב לעצמי, הנה אני רואה לפניי יהודי אמיתי, אוהב תורה אמיתי, שמתוך אהבת התורה האמיתית שלו (לא כזו שמחולקת בקומפלימנטים סתמיים) ומכוחה, הוא שואב כוחות ללמוד עוד ועוד, ואין לי ספק שעוד מעט שברי הלוחות הללו, יהפכו למתן תורה, וכשזה יקרה, אחזור לעדכן אותך.

באדיבות המחבר - הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

כזה לחץ אני לא מאחלת לאף אחד מישראל, הילד שלי היה צריך לעבור ניתוח, קדם לזה הרבה בדיקות, התיעצויות, בתי חולים. לבסוף החליטו שזה הכי טוב עבורו, כמובן שבמהלך הבדיקות עשיתי לו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** עבורו. עד שהחליטו על תאריך. אני לקחתי את זה קשה, הרגשתי פיזית לא טוב, התקשרתי ל"חסדי ינון" שיתפללו על הילד שלי חזק...דמעות זלגו להן ללא שליטה כבר...וברוך השם, הניתוח עבר בהצלחה, ההתאוששות שלו היתה מהירה. הוא כבר בבית,הכל מאחוריו כבר, ואני ברוך השם כבר רגועה.

(ל.בן ש)

הנכד שלי, בן שנתיים וחצי, השם ישמור אותו, היה חולה בברונכיט, חששו לנגיף ושלחו אותו לעשות בדיקה. לפני הבדיקה התקשרתי ל**"חסדי ינון"** שיעשו לו **"פדיון נפש"** וברוך השם, יצא שלילי...השבח לאל...

בעילום שם

ביתי נשואה לאברך, אשר תורתו אומנותו, וברוך השם, יש להם חמישה ילדים קטנים. המצב הכלכלי שלהם דחוק, לא פשוט. יש לי ברוך השם הרבה נחת מהם, והלב נצבת בתור אימא לראות מאיפה ישלמו כל חודש שכר דירה, איך יעבור עוד חודש מבלי לדעת איך יסתדרו עם הוצאות מחיה כל כך יקרים. רק ההוצאות הכי מינימליים זה המון, שכר דירה, ארנונה, חשמל, מים, ועוד לא דיברנו על אוכל, על טיטולים. מה אני כבר יכולה לעשות? עלה לי רעיון לעשות להם **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** , שימצאו פתרון דיור הולם, שיהיה להם בית. ואכן התקשרתי ל"חסדי ינון" שיעשו להם את הפדיון . התהליך לקח זמן, והשבוע הודיעו להם בשעה טובה שהם זכו לדירת עמידר. הבוטח בה' חסד יסובבנו!

(בעילום שם)

אמא שלי אישה מבוגרת, השם ישמור אותה, היא היתה מאושפזת בבית חולים עם דלקת ראות חריפה וסטורציה נמוכה, נתנו לה חמצן. אני התקשרתי ל**"חסדי ינון"** שיעשו לה **"פדיון נפש"** מאד חששתי שלא תדבק שם, שהמצב לא יתדרדר, אי אפשר לדעת כלום בימינו. ולאחר הפדיון, חזרה לנשום בכוחות עצמה, ללא חמצן, חזרה לעצמה ושחררו אותה הביתה. תודה לבורא עולם ולשליחיו הטובים.

בעילום שם

בלידות הקודמות שילדתי, הלידות הסתימו בסיבוכים, , היה כל פעם סיבוך רפואי אחר. בלידה הזאת כבר לא לקחתי סיכון. עשינו **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** והפעם הלידה היתה קלה, בידיים מלאות, תינוק בריא והתאוששות מהירה. ממש כמו הברכה "כצאת הביצה מן התרנגולת" ...תודות לבורא עולם...

מ.ע. מב"ש

מטבע הישועות של הצדיק

המסוגל להגנה
מעין הרע, מזל,
בריאות איתנה,
פרנסה בשפע

לשמירה, ברכה והצלחה

לפרטים בקו הישועות 03-6182992

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי

מעלת מצוות ביקור חולים

רבי עקיבא הבחין שאחד מתלמידיו לא הגיע ימים מספר לישיבה. הלך לבדוק מה אירע איתו ומצאו חולה בביתו. הבית היה מוזנח ומלוכלך ביותר. רבי עקיבא, ראש ישיבה גדולה שמנתה עשרים וארבעה אלף תלמידים, לא קרא לפועל שיבוא לנקות, אלא הוא בעצמו הפשיל את שרווליו, טרח, יגע וניקה לתלמידו את הבית, החליף את מצעיו, רחצו והלבישו בגדים נקיים, עד שאותו חולה אמר: "רבי החייתני".יצא רבי עקיבא ודרש: "כל מי שאינו מבקר חולים כאילו שופך דמים (נדרים מ'.)מצוות ביקור חולים היא מצווה גדולה, עד שאדם המבקר את החולה ומתפלל עליו יכול להועיל לרפואתו יותר מאשר תרופה. אמר רבינו אשר (נדרים מ'.): "אדם המבקר את החולה ומתפלל עליו יתכן ועכשיו היא עת רצון ויכול לרפואתו, ומניעת ביקור החולה יכולה להביא למותו". מצוות ביקור חולים אינה רק לשאול בשלום החולה ולאחל לו שיהיה בריא, אלא העיקר הוא לדרוש בשלומו, להתפלל עליו ולשאול במה אפשר לעזור ולסייע לחולה, כדי להחיות את נפשו. ראש חודש אייר מסמל את חודש הרפואה - אייר -ראשי תיבות - אני ה' רופאך. בכוחו של כל אדם לעזור בריפוי חברו ללא לימוד או ידיעת רפואה, פשוט באמצעות ביקורו ותפילה בעבורו. אם יש בך כוח לרפא חולים כפי שאמרו חז"ל, יש בך כוחות לרפא גם את עצמך, לרפא את הייאוש המחלחל בך, את העצבות והדאגה. שא תפילה, אמור לבורא כל שעל ליבך, הוא קשוב וטוב יותר מכל חבר, בעזרתו תוכל לצאת מכול מצוקה...חודש טוב!

רונן קרתא

המשך מטעמים לשולחן

המשך מטעמים לשולחן: במשך השנה או השנתים הללו הנך 'זולל' את כל התאוות שהיו אסורות עליך, ואפילו לא נהנה מהן, אבל כל הזמן אתה חי בתקוה שהנה, עוד מעט האושר מגיע..."אבל-חולפות להן שנה, שנתים, ואתה מגלה שהכל 'בלוף'! ואז מתגלה הסוד הנורא: אתה-הבחור החרדי לשעבר-לעולם לא תוכל להיות חילוני באמת!! כשהיית חרדי הבטת על החילוניים וחשבת :'יש שם חברה, ואני מעונין להיות חלק ממנה, לחיות ביחד אתם'. אבל זו טעות! אין 'יחד' אצלם. 'לתאוה יבקש נפרד' (משלי יח,א) כל אחד חי את החיים שלו בנפרד. אתה-שהיית שונה מהם, ראית אותם כקבוצה, אבל כעת, כשנכנסת לתוכם, אתה מנסה להיות כמוהם- ולא הולך לך! "אחרי שנה שנתים זה קורה: אתה הולך לישון בלילה, ותמונתם של אביך ושל אמך מופיעה לנגד עיניך. גם בהתחלה המראות קשים, אבל לאחר שעוברים ההורים לעולם שכולו טוב, ובעומק לבך ידוע לך שאתה זרזת את ה'טיול' שלהם לשם, יותר לא תזכה אפילו לרגע אחד של שלוה ורוגע. "וזה רק החלק- ה'פרותיהם בעולם הזה', אבל ה'קרן' - קימת לך לעולם הבא...כל הסבל הזה אינו אלא 'בונוס' על מה שמצפה לך שם, בעולם האמת! "דע לך! כל מה שהגעת אלי כעת, אינו כדי להטיף לי מוסר, אלא משום שאתה כבר עכשיו מתחיל להרגיש זאת, ויש לך נקיפות מצפון. חשבת שאני אנסה לשכנע אותך לחזור בתשובה ולא אצליח, וכך תוכל להפטר מנקיפות המצפון הללו. אבל אפילו את ההנאה הזאת לא אתן לך. עוד אוסיף גחלים על האש: "אתה הרי יודע שאני צודק, אלא שהנך מרמה את עצמך שבגיל שבעים תחזור בתשובה. ובכן, ראשית, מי אמר שתזכה להגיע לגיל הזה? הרי בדרך כלל 'חוטא ומחטיא את הרבים, אין מספיקין בידו לעשות תשובה'! הזוכר אתה את הבחור מהקבוץ שלך שנהרג בתאונת דרכים לפני שבועים? הוא גם היה 'משלנו', וגם הוא תכנן לחזור בתשובה בגיל מבוגר. אבל כנראה שזה כבר לא יצא לו-בכל אופן לא בגלגול הזה..."ואפילו נניח שתזכה לחזור בתשובה, הרי 'אנס לאו כמאן דעביד דמי'. כל קריאת שמע שהפסדת, כל יום שלא הנחת תפילין, זהו מעות שלא יוכל לתקון!! לתקן את העבר! כל חבריך מהישיבה, בעולם האמת יתפסו מלכות בשמים, יהיו מלכים, ואתה- אולי ירשו לך לצחצח להם את הנעלים..."אבל-אפילו את זה עמדת להפסיד, ואני, רגע אחד לפני שסגרת את שערי הברזל על עצמך, על הגיהנום שלך- כאן ושם- דחפתי את רגלי ועצרתי את הסגירה המוחלטת. נתתי לך פתח, אולי תוכל לחזור, לפחות חלקית. מנעתי ממך להיות חוטא ומחטיא, מנעתי ממך לגרור אחרים, ואתה עוד בא אלי בטענות?!"

ומתוך האור

בסיעתא דשמיא יצא לאור ספר

חובות הלבבות

שער הבטחון המתורגם

מאת **רבנו בחיי אבן פקודה** זצ"ל.

מהדורה חדשה
ויחודית מתורגמת
לשפה עשכוית
וקולחת
מצורפת הסגולה
לפרנסה של
הרב סגל

חדש!

בהוצאת תפארת ינון

ניתן להשיג "בחסדי ינון" 03-6182992

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440